

Číslo 31.
31. júlia.

Bo m h a j B ó h!

Číslo 31.
1921.

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćni ty.

Z njebjes mana
Njeh ói khmana
Žiwnosé je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

• Sserbske njedželske kopjeno. •

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihicizšczerńi w Budyschinje a płaczi šchtwórtlětnje 1,50 hr. s portom.

10. njedžela wo šwj. Trojizy.

Lut. 19, 41 43.

W Jerusalemyje, bě wulke wjekele. Wjele tykaž Židow a tajkich, kiž běchu k židowskej wěrje pschistupili, bě šo tam sešćko, šo bychu šwój pašah, najwjetšchi židowski ludowy šwjedzeń k dopomnjeczu na wumóženje s egyptowskeho wotrocžstwa šako wjekele šwójeli. Tak někotry pučowar, kiž bě wot ranja hač na woliowu horu pschischoł, s krašnym napohladom pschewatany šo wjekelesche na tutym šwjatym, na twjerdu štaku wyšozh natwarjenym měšcze s jeho šylnymi murjemi, kiž šo kóždemu njepschecželstemu nabběhowanju šmējachu, s jeho rjanymi twarjenjemi, kiž wo bohatswoje jich wobydlerjow šwědčachu, a pschede wschěm s jeho krašnym templom, kotryž bě kral Herodasch hačle psched krótkim wobnowil tak, šo na rjanosći štary templ wo wjele pschetrejesche, kotryž běchu šebi Židzi po babylonskim jastwoje s nowa natwarili. Na šwój Boži dom Židzi šebi něšcto wjedžachu; wón bě jim widomne dopokasmo ša to, šo Bóh tón knjes njes šwojim ludom bydli. Njeležesche něšcto wot Božeho měra na žwjatym měšcze? Njemějesche wone s žylym prawom šwoje mjeno „Jerusalem“, to je „město teho měra“? Šchtó njedyrbjal na nim šwoje wutrobne wjekele měčž?

A tola bě jedyn mjes tymi, kiž tam s woliwoje hory na to město pohlada, jedyn, wo kotrymž hižo žyly město rěčesche, dokelž jich wjele jeho snajesche a mēnjesche, šo je Šchrystuš, tón jim šlubjeny mešias, kiž njemōžesche šo wjekelecž, Jesuž s Nazaretha: „Šato wón šo pschibliži, pohlada na to město a płakasche na njo.“

Jesuž płaka! Čžeho dla? Wón niz jenož kčžejatu kraš-

nosčž šwjateho města, ale wo tutym kčžěnju čžerwja widži; šwonka bě tak rjane, šmutška jeho jadro nahnite. Pod šwonknej puču šo hrěch khowasche, a hrěch je ludži štaženje.

Šaž šo macž wo šwoje džěcžo rudži, hdyž je na njeprawym puču widži a wscho pospyta, tak by je psched štaženjom a njesbožom wukhowala, dokelž je s žyly wutrobu lubuje, mjes tym šo šo džěcžo jeje starosći a wschej derje mēnjenej radže šmėje, doniž njeje posdže, tak šo Jesuž rudži wo šwój lud, wošebje wo jeho šwjate město Jerusalemy, pschetož wón jón lubowasche a chžysche jón wukhowacž psched Božim khostanjom, kotrež nje-mōžesche wutwošacž, je-li šo šo lud njeby k šwojemu Bohu wobrocžil. Wón widžesche, šo je wscho prózowanje wo njón podarmo, duž šaplaka. Še šyšani wo woczomaj praji: „Šdy by wschal ty wjedžilo, dha by tež wopomnilo, wo tym šwojim čžabu, šchtó šo k twojemu měrej hodži.“ „Š twojemu měrej!“ to je „k twojemu čžagnemu a wěčžnemu šbožu“, kotrež ma tón, kiž je s Bohom žiwy; to je to šbože, ke kotremuž chžychu wschitžy profetojo Boži a napokledž Jesuž israelski lud dowjesčž.

W čžim drje pytasche Šsrael šwoje šbože, šwój pokoj, šwój mēr? W šemškich wěžach, haj, wo póhanskich lóšchtach, šo ru-najo tym, kiž wo žanym Bošy ničžo njewjedža. Pschi tym drje šo na to powoľachu a šo s tym hordžachu, šo šu Boži wušwo-leny lud; a dokelž šo jim derje wjedžesche, mēnjachu, šo je pschi nich wscho dobre! Ale wo šwojej wutrobje Bohu nješlyšchachu, běchu bjesbožni. Šaž hišcže džęžba, tak Židzi tehdy hižo psche wschěm šemške kubla dohčž pytachu. Šačž do pschitwar-łow knjesoweje šwjatnižy wilowachu se wschěmi tymi wěžami, kotrež žyly ša šwoje wopory wo templu trjebachu. Tam šo tutym woporne šwěryjata, wóruč, woliť a wino poskicžachu; tam

ko jim zuse pjenjesh sa templowy pjenjes wuměnjachu. Tak ko Jerusalemszy hšheče w Božej kwojatniży na pobožnosćzi zushy wobohaczychu, so Jesuś, hdyž bě do města saczahnyl, w kwojatnym hněwje kšchud wsa, so by won honil tych, kiž tam pschedawachu a kupowachu, kiž běchu dom teje modlitwy k morderstej jamje scžinili, to rěka, sa tajke městno, w kotrymž bu s paduschstwom a s jebanstwom dobyte rubjenstwo wufhowane a ros-džělene.

Kaž husto běchu profetojo Boži hižo k pokucze wołali, kaž napokjedl Jan kšhečenil, ale jim ko tuczi Abrahamowi kwojnojo kumějachu, kiž měnjachu, so pokuty njepotcjetajaja.

A tak běchu skónčnje najtojetšeho wječeh prajerow, kwojelu knjesa a Ebóžnika Jesom Khrysta, kwojeho mžiče ja-cžiknyli. Wšcho prózowanje jeho lubosće sa jich derjeměče bě podarmo. Hižo prjedy bě ras skoržil: „Jerusalem, Jerusalem, kiž ty morišch profetow a kamjenujesh, kofsiž k tebi su su pšchlani; tak husto kym ja chyzl twoje džěczi sšromadžicž jako pata kwoje kurjata pod kwoje kšhidla; a wy scže „njehali!“ Duž widži a praji jim Boži kud do přědka: „Čaž budže pschidž na tebe, so twoji njepšhecželjo budža tebe a twoje džěczi w tebi se schanzu wobsamknyč, tebe woblehnyč a na wšchěch stronach cže tyhčiez; a budža tebe semi runacž a žadyn kamjen na kamjenju njewostajicž, rcho dla so ty njekšjo pšchalo tón čas, w kotrymž ty by domapytane.“

Kaž by chyzl jich w kwojej kmiłnosćzi samolwicž, pschitaji: „Hdy by ty wšchał wjedžilo!“ A tola, nětk bě jim to prajil, nětk móža jo wjedžicž, nětk njemóža ko samolwicž.

Bo klowje je ko wšcho dopjelnilo. W lěče 70, džě 10 augusta je romšte wójsto Jerusalem s nadběhom wšalo. Njewurjekniwa bě prjedy nusa sa čaž woblehnyenja, njewurjekniwoje kurowe cžerpjenje sšitych. Boži templ bu spaleny, Israuel wot tamneho dnja rospršcheny do wšcheho kwojeta. Šchtož běchu něhdy kšroble prošyli: „Jeho krej pschidž na naž a na nasche džěczi!“, to je ko žalostnje dopjelnilo.

Wot tamneho čaža kem nimaju Židzi žaneje domišny wjazy. W kóždym ludu je nětk tež wjele Židow, ale woni su w nim „zusa krej“, pschetož Žid wostawa Žid. Wón njesnaje tu lubosć k wótznemu krajaj kaž drusy, kiž su w nim domach. W prjedawšich čažach su ludy Židow teho dla jenož pschibebzi cžerpili, po čažu pak su cži kšebi polne štatne prawo nimate wšchudžom wudobyl. Njeje pak žane sbožo sa lud, w kotrymž je wjele Židow abo na kotrehož cžole Židzi steja, kaž na psch. w Ruskej a druhich krajach, kiž nam bližšche steja. Židzi tež njesku ženje nadžiju puschežili, so budže ko im radžicž, w kšubjenym kraju nowy židowski kraj saložicž. Wokšebje tak mjenowany sionismus je ko wo to w poklednina čažu jara postara. Kaž ko sda, ko k tutemu kwojemu wottknyenemu kónzej nětk pschibližuja po tym, so je Jendželsta Palestinu dobyla a wot Turkowšceje wufwobodžila. Wjele Židow je ko hižo tam sašhdliło, a je móžno, so ko Židowski kralestwo pod wšchšchim jendželštim knježstwom postaji. Ale tež to jim k wopravdžitemu sbožu njedopomha, doniž na teho, kiž je jich prjedy warnowal, njepokšuchajaja, doniž njesku Jesuśa namakali a sa kwojeho knjesa a Ebóžnika pschiwšali. — Nětko tež kwojate mišionstwo mjes Židami džěla. Tute džělo je wokšebje cžěke, ale dže, hdyž tež pomaknu, tola do přědka. Dajcže nam, kiž my Jesuśa mamy, na tutym džěle kwojeru kšobu pomhacž, so by skónčnje rěkało: Měr nad Israelem!

10. njedželu po kwojatej Trojizy, na kotrež ko na wutu-pjenje Jerusalema dopomnimy, je kšchescžianska zyrkej pschezo sa pokutny džě ńěla. Š tamneho njesboža mamy sa kšebje něšcho wufnyč! Hdy by Jesuś do wójny na naž dele hladał.

njebny te kšamkne kłowa je kšlyami we woczomaj k nam porě-czał, s kotrymž je ko něhdy na Jerusalem wobrocžil? Šich wjele drje mēnjesh, so je pola naž wšcho dobre, dofelž ko jim derje džěšche, ale njebě hrěch žalostna móž? Wulki džěl na-šcheho luda njebě ko sa Bohom praschal! Njedyrbinu teho dla tež to žyl hubjenstwo, kotrež je wójna na naž wuliwala, sa Boži kud a kšostanje mēčž? Hdy njebny kšebicžiwosć na jentym bohu a samiščž na druhim bohu wutroby napjelnila, hdy by kóždy wonach a domach kwojeru to kwoje cžinil, kaž ko nam sa-ležeshche, hacž bychmy potom tež wójnu sšubili? Nětk njekwēr-nosć ko wjeczi, pod kotrež tež kwojerna kšobu cžerpja. Wšchelake kšredki ko posticžuja, so by ko to njesbože, kotrež je naž potre-chilo, sažo wurunalo. Ale wšcho budže podarmo, doniž ko k žiwemu Bohu njewobrocžimy. Hdyž kmy s Bohom žiwi, dha budžemy wufstrowjeati, potom smějemy sažo mēr, potom bu-džemy kšebi wšěczi, so tež my skónčnje domoj pschidžemy: Požemu ludej do njesbjeskeho Jerusalema. Samjen!

Žně.

„Džewjaty džě ńě lipa kšě, žnjenzy kšobu kšepajcže!“ po klowje je ko tole kłowa lěka po wjele wšach naschjeje Sužizy dopjelnilo. Kšoba brinczi, nowotarška mašchina kšepoze! Kšobka je drje šwjetscha pokšchžena, pschěznu sašhkuja, tež jecž-njen. Žně su rjane, bohate! Hdyž tu a tam lóšche to žito a kšobka ta kšobka, to nicžo na bohatsšnje njepšchemeni. — Žně, wješobny to cžas, njech tež polny horzeho džěla! A tola kšutny to cžas! To padaze šwjelzo, wot kšobu wotrubnjene, šnamjo to cžlowječa, kotryž tež pada k semi a do semje, porubany wot kšobu kšmjertneje. A cžěka a polna ta jena kšobka, lóžka ta tamna, haj tu a tam jena hlucha. Tajzy tež to cžlowječoj, haj tajzy tež kšchescženjo wokšebje. Nasch knjes a Ebóžnik na to tola tyžženja na kšobu přědowanja na horje prajeshche. Kšchescženjo: woni njepschidnu wšchitzy, kiž ke mni rjeknu: Knježe, Knježe! do njesbjeskeho kralestwa. Kšobka rěka a tajka tež je po pokhadže, ale smutškach nicžo njeje; wšchoko ko sšěha, ko hordžo, ale hlucha je. Kšchescžijanow tajkich je! Mēnišch, so jich wjele — abo malo? Kšobka rěka a tajka tež je po pohladže, tež někotre šornjatka ma, tola lóžke kaž pluh a male; wšchit je wotnjesh. Kšchescžijanow tajkich je, kšamo na zyrk-winych sawkach, kšamo mjes ko modlazymy; cži to su, wo ko-trymž Jesuś Khryst rjeknje: Woni njepschidnu wšchitzy, kiž ke mni rjeknu: Knježe, Knježe! do njesbjeskeho kralestwa. Tak někotra modlitwa lóžka, waži jenož kłowa, nutrnosć, wutroba, wěra njeje w nej. A kaž pschi modlitwach tak budže pschi skutkach, tych tak mjenowaných kšchescžianskich skutkach, kšly-šchane na tamnych žnjach, kotrež tón Knjes tamny džě ńě mje-nuje, kšlyšchane tak někotre: „Njeskmy my? njeskmy my?“ A wono budže kšlyšchane psche wšcho to Knjesowe: „Ja njes-kym! ja waš nihdy njeskym šesnal!“ Ow, so bychmy my wšchitzy, wy žnjenzarjo lubi a my kiž ko s wami radujemy na Božich darach, byli polne kšobny, kiž ko kšileja k semi, so bychmy ko kšilejo we wšchěj poněžnosćzi spšsnawajo, wufna-wajo: „My njeskmy dostojiti a hódni teje pilnosćze teho bohats-štwu, kotrež na naž a do naž by wulał, tu nam dawajo nasch wšchědny kšlěb sa to cžělo. tam nam dawajo tón wšchědny kšlěb, kotryž ta duscha trjeba tu a tam!“ — Kšoba brinczi, šwjelzo pada! Hdy, wšch, hdy, o žnjenzarjo, žnjenzarčka, hdy, o cžlowjecze, kšoba kšmjercze pokšchžcže te šwjelzo, kotrež by ty? Žně su! žně su pschezo! Doniž ko nježněje, ko pschihotuje, džěla s modlenjom. Njewěšch, doniž kšmjercž nježněje to, šchtož ty by; duž wutrjebaj cžaka, ko pschihotujo, džělajo w kšebi, na kšebi, s modlenjom!

Ma 10. njeđz. po kwj. Trojizh.

Sap. skutki 7, 47—50:

Byrkej jako dom Boži je duchowny twar*).

Glóh: Wulki profeta, ja s wutrobu žadam ac!

Jesuf, kral miłoscze, woplakowasche
něhdy Serusalem sašlepjene;

šbožo šo bludžazym poškiezowasche
s nim, kotryž Šbóžnik bycz hrěšnikom chze.

— Tola Serusalem saczišny jeho
a je do šudženja šapadnył šeho.

Tohodla kšesceženjo, wopomnišny šwěru,
šcho dacž kral miłoscze Jesuf nam chze:

pošoj a radoščž se šylnjazej wěru,
kotraž ma šlubjenje wofšewjaze,

šo frónu žiwjenja nješachodneho
šwěrnym wšchaf poškieža wšchomóz jeho! —

Byrkej na šemi, ja byhlenje Bože

šwjecžena, duchowny dyrbi bycz dom;
prědomačž we njej Bóh dawa nam šbože,

šwjebela wěrijazych s wofšewjenjom;
tola šam njebydli najwysšichy tudy,

ša njeho wšchón šwět je pšejara šhudy.

Njebjo štoł, podnožž pak šemja je jeho
nošow a hošpoda sachodna doščž;

šwětlo a žiwjenje podawa s njeho

Boža tu jeho nam dobročiwosčž.

Kajki džě natwaricz dom jemu chžyli
na šemi, šo bychmy džakowni byli?! —

Wšcho, ščtož tu widžimy, ruka je jeho

šczinila; štworicžel wšcheho je wón;

žiwjenja pošnosčž šo wuliwa s njeho,

štworjenje jeho wšchaf wodych je wšchón.

Njebjo a šemja čžejščž přěduje jeho,

kotryž je dobročžel štworjenja wšcheho.

Dom chze šej duchowny natwaricz tudy

pšches šlowo žiwjenja nješachodne

šnicziwšchi mrošotu, čžemnosčž a šludy,

šo dušcha w radoščži poškatuje

šlecžena njeprawdu, hrěchi a winu,

kotrež pšches Šnješowu dobrotu šhynu.

Debjena s prawdosčžu wutroba budže

žyrkwiczka Šnješowa najpšichnišcha;

Šbóžnik tu natwaricz šebi chze wšchudže

duchowne domy a wobhydjenja;

we šlowje žiwjenja pšchindže Šnješ mišy

do dušche, šo by dom šwjeczil šej žiwj. —

○ ○ ○

*) Wutupjeny by Serusalem a jeho šwjatniza, dofelž njeje
lud miłosčžime Bože domapštonje wopomnił. — Duchowna šwjat
niza a dom Boži je kšescežanška žyrkej. a kšesceženjo šu Boži lud,
a kóždeho wěrijazeho kšescežana dušcha a wutroba dyrbi bycz
žyrkwiczka Boža, wo kotrejž wušnamamy:

„Glaj! duchowna je žyrkwiczka

mi do wutroby štojena,

kíž wšchudžom je wobarbiena

s krowju Šhrništa, Božoh' jehnjecža.“ —

To je nahlad a šwědčjenje wušluženza, kotryž ša pšcečželnu
poštruw pšched tydženjom se štrony kšescežanškeje wošady nabožneho
tydženika „Womhaj Bóh“ šo s tutym šprawnje a najnutr-
nišcho džakuje. M. U.

Nlowy čžaf ša nabožny poštruw w Šafškej.

(Šlónčjenje.)

„Woni maja pšchi pšcečžiwjenjach a njedostatkach šwojej
wošobje na tych, kiž nastupa, wšlivo pytačž pšches pohonjowanje
a napominanje atd. Wošebje maja pola tych, kiž šu š wo-
čžehnjenju pšchibšluchni (štaršchich a formindow, džěłodawarjom,
hošpodarjom a mišchtruw) ša kšescežanške wočžehnjenje mlodžin-
ny a jich džěšbracžje na žyrkwinskich napravjenjach (kaž něšch-
porach) kaž pšchi myšlenju šwjeczženka njedžele pšches šwěrne
wobštaranja a wotštronjenje njedostatkow šobuškuškowacž.“

Wošebje ša našch čžaf šole: „Kaž daloko traž nabožne roš-
wucžowanje w šchuli šapraji, macže po možnosčži šo ša žyrk-
winske šarunanje štaracž a ša wutworjenje hladanja mlodžiny
pšches žyrkej špomóžnu podpjeru poškiežecž.“ Ša wošebite na-
ležnosčže (kaž napominanje kšecženja, wěrowanje šanjerodža-
žych, wobštaranje šhudoby, porjad pohrjebnišchew, šlicžbowan-
nja) šo wo wošebite wotryjady we wjetšchich wošadach napra-
wjeja, do kotrychž šwědža šo tež dalšche wošadne šlawy pšchi-
walecz. Šak pšchindžimy na pomoznikow. We wjetšchich, wo-
šebje daloko rošležanich wošadach maja, hdyž je wobčžejnosčž
ša dušchopastřištwu a šarjadowanja, š podpjerje duchownych a
šastupjerjom poštajeni dobrowólni pomoznižy (mužšyž a žónške)
pytačž ša hladanje domow, mlodžiny, šhornych atd. Tu namka
někotry mlody (kaž pšchi džěcziknišchewjach) kaž šary (pšchi dom-
jazych wopšach wo wšy) r'ani požohnowanu šlužbu w Šnje-
šowej winižy. Porjad pomoznikow, wěšo tež dotal wobštejazy,
w pšchichodže dale wjetšche a wažnišche polo š džělanju namaka,
na pšch. kž pšchi žyrkwinskej njerodže, kiž hrošy šastupicz, kaž
napšcečžiwu wušupam s žyrkwje.

Hdyž běšche wo žiwym kšescežianštwu rěcz, kiž ma šo ha-
jicz, nam wěšo jako přenje do myšlow pšchindže: Šo by Bóh
žiwj byl b'ěš nami a šón žiwj Šbóžnik kaž šón duch noweho
naroda. Š hdyž šmy ššónčžili s dobrowólnej pomozu, je žada-
nje wšchěch wěrijazych wošadnych, šo by lubosčž s nowa b'ěš
nami bydliła, kiž by dawala možnje, šo chžyli a čžinili. Njech
pak tež duchowne šwětlo a móž, kiž w wošadnym porjedže na-
pšcečžiwu štupi, pomha š žiwjenju a pšchiběranje po Božim
špodobanju.

Adventištojo.

(Wotracžowanje.)

Šak daloko šu wotrocžy, njerwólnižy šakonja, pišmika,
špóšnajesch s teho, šo po židowškim šakonju šwinižajeho mjaša
njejedža, hdyž šwinižaje mjašo jěsch, čžinišch wulki hrěch; powo-
šaju šo pšchi tym na Šef. 66, 17. Šcho pak to čžinja potom
s nowošakonškim šlowom Šap. šl. 10? Wot lěta 1863 šem
šu tež pšcečžiwu wužiwanju alkohola a tobaka a to tehodla,
dofelž mješesche w tutym lěče šotra White widženje wo tym.
Tehodla šu tež vegetarišy, t. r. njejedža žane mjašo. We
Šriedensan pola Magdeburga maja šabriku ša jědžne potreby
a wulkotnje wuhotowany šanatorium.

Šole pošlednje je pak něšcho bóle hošpodaške šemške hacž
nabožne a njebješke. Tež hewak wušteja šo Adventištojo šedme-
ho dnja na wutryjebanje mamona. „Džekatt“ žadaja šebi
šrucže wot kóždeho, tutón dyrbišch dacž wodžerštwu mišionštwu,
t. r. pak wodžerštwu šekty, pšchetož tuta ma tola wšchě žyrkwje,
evangeliške a katoliške, ša pošhanštwu, mješ kotrymž dyrbi, kaž
měni, mišionške džělo wušonjecž, šo by wšchěch dowjedla jeničž-
žy šbóžnocžinjazej wucžbje Adventištow šedmeho dnja. Š tu šo
hladaž kóždy, šo wón njedawa s dobrej wutrobu, hdyž Adven-
tištojo ša „mišionštwu“ darj šbėraju; je to pšchewo ša adventi-

stiste dželo mjes nami kamymi, niz pať sa mišionstvo mjes pohanami wonkach w pohanstich krajach.

Bo wuczbe Adventistow wjasa židovske postajenje „dže-
batka“, i kotrymž buch mješnižy a levitojo sastarani, tež kšče-
sežanow. Pšchirunaj 3. Mójš. 27, 30; 4. Mójš. 18, 21.
To chzeja Adventistoj wjedžecž i Math. 23, 23 a Hebr. 7, 8.
Wukladowanje tutēju nowosakonskeju městnow je jedyn dopo-
kaš i tych wjele sa to, kať kamowólnje a swjeršchnje Adventi-
stoj Bože pišmo wukladuja, pšchetož hdyž chzesch pšchifasnju
džebatka sa kšchesežanow i teho wuczitacž, dyrbišch ju najprjedy
do městna nits jacžitacž. Pšlecze Bože trjechi kóždeho Adventi-
tistu, kotryž sprawnje džebatk njewoteda, džebatk wot šwojich
šhromadnych dohodom.

Kajki je to dobry a pohonjazy pšchillad nětkle w tutym
čzažu sa stalny nascheje zyrkwje! Dohody a dobytki n. pšch.
naschich ratarjow šu wulke pornjo tať nětotremu druhemu we
wožadze a w ludu do žyła. Niz pšlecza dla — i tajkim šo
njebrošy — ně, luboseže i zyrkwi, luboseže i Božemu šlowu dla,
džaka dla sa dobroty šwontne a smutšne, sa dary sachodne a
njesachodne, haj do žyła kšchesežansteje, ewangelskeje luboseže a
wěry dla mohł, haj dyrbjal tať někotry nětkle něšto dacž wot
šwojich dobytow sa zyrkej, sa wožadu, sa kšchesežanstwo, sa
Bože kralestwo! Wožebje nětkle runje je čzaš sa to, hdyž šo
žane dawkowe listy wot zyrkwje do domu njesčezelu, šlacž nje-
šmędža, dokelž „šwět“ temu sadžewa! —

Wola Adventistow, kotřiž chzeja čzi „šwjećzi pošlednjeho
dnja“ bječ, šda šo nami tuto wusběhowanje dawkow, pjenjes
mamona džitwne bječ, hdyž šebi rospomnišch, ščto jich wuczba
nimo džebatka maja tych dawanjow hiščeže wjele, kať to hižo
raš naspomnišch, na pšch. „šabatny wulki dawk.“ Něchtón
šamo tať praji, šo mohł w dwělu bječ, hačž Adventistam to
bóle dže wo dobyčež duchow abo dobyčež pjenjes.

(Šlónčenje pšchichodnje.)

Zyrkej a stat.

Wokrježne wučerške towarštwu sa Glauchawstwu wokolinu
je naspomnjene wobšamknjenje kantorow a organistow Bu-
dyšchsteho wokrježneho hejtmanštwu tehurunja pšchijało a i te-
mu hiščeže dwě šadže pšchistajilo, kotruž wěž wosnamjenjetej.
Ta jena šada njenujzy pšchida, šo tuto wobšamknjenje tež tehdy
pšlaczi, hdyž je jedyn kantor abo organista naspomnjennyh pšchi-
čzinow dla šam šwoje šastojnstwo šložił. Ta druga šada wob-
šwětla žyłu wěž w prawym šwětke, hdyž praji: „Pšchecžiwu
šobustawam, kotřiž tola njedžiwajo na štant (wučerjow), pšche-
čiwu temu čzinja, (to rěka: zyrkwinu Božu šlužbu atd. pšche-
wosnu), ma šo še wšchěmi šredłami, kotrež móže dželařnistwo
(Gewerkschaft) naložecž, šakročicž!“ Tať!

— Zyrkwinska a šchulška Boža šlužba dyrbitej wot 1.
julija šem šakonižy džělenej bječ. Woprawdže pať po wšchěm
šdacžu škoro ničto ničto wo tym njewě — abo šnadž ničto
wjedžecž nochze? — Mišchnjanske wokrježne towarštwu wučer-
jow je ščěhowazy namjet towarštwu kantorow a organistow
w Budyšchskim wokrježnym hejtmanštwu jenohłóšnje pšchwo-
šak: „Šadyn šobustaw wokrježneho towarštwu wučerjow
njepšchivosnje šastojnstwo sa jeneho drugeho šobustawa towar-
štwu, kotryž ma zyrkwino-šudžbnju šlužbu, kotryž sa prawe ša-
pšlacjenje šlužby wojuje abo kotryž bu dla wotpošasanja nabož-
nych hodžin w šchuli wot zyrkwinskeho pšchodštejčerstwa še
šlužby pušchčeny.“ — To rěka, organistoj a kantorjoj chzeja,
šo bychu šwoje šadanja pšchecžiwu wožadani pšchetłócžili,
i pomozu wučerškich towarštwow zyrkwinu šlužbu a wožadny

božottowacž! To rěka pať na drugej štronje: Wožadny do
rynta! Šarijadujče w šwjašku mjes šobu tutu wěž! To rěka
wožebje sa šerbške wožadny: Šjednocžče šo a šarijadujče we
šwjašku tule wěž! Žana wožada njepať šama sa šo šwojeho!

Š bliska a i daloka.

W **Retlichach.** wotměje drje, jeli šo šo wěž njepšcheměni,
njedželu, 18. septembra Gustav-Adolfowe towarštwu sa Lubiški
wokrješ šwój lětny šwjedžen. Šať šhonišchny wuhotuje šem-
šnu njedželu Gustav-Adolfowe towarštwu sa Budyšchski wokrješ
šwój šwjedžen w Poršchizach. Tu šo pošče njedostatł, pošha-
džazy i teho, šo šu nasche šerbško-němške wožadny džělene do
dweju, haj ššoch, móžesch tež prajicž, džiwajo na Šodžij, kotryž
do Radebergsteho wokrješa šlušcha, do ščtyrjoch zyrkwinných
wokrješow. Ššerbška předařška konferenza je tutón njeluby,
haj ščhodžazy njedostatł někať wurunala pšches to, šo je šnaj-
mješčha wšchěch duchowných, a tať tež wšchě wožadny do někať-
teho žyła, kotrehož wliw pať wulki njeje, šjednocžila. Wona
je i dobom tež wšchě džěla towarštwow sa šwontowne mišion-
štwu a šmutštowne mišionštwu na šo wšaka, tež bibliške towar-
štwu, jenož niz Gustav-Adolfowe towarštwu. Byli šo tu tež
jene pšcheměnenje a šjednocjenje štačž mohlo, by to jara derje
bylo; njebyščtej potom dwě nimale šu šodnej wožadze wo dobo
Gustav-Adolfowny šwjedžen šwjećžiloj. Tola wo wjele wažišche
hačž tole šjednocjenje je to šanne, šo pšchi nowym šarijado-
wanju zyrkwje a wožadom šo wšchě šerbško-němške wožadny
šjednocza pod jenym šuperintendentu, kotryž je Ššerb, jenož
jedyn tajki móže tuto šastojnstwo w naschich šerbško-němškich
wožadach tať šastaracž, kať šebi to tuto šastojnstwo žada, a we
pšchichodže hiščeže bóle žadacž budže! Jedyn šerbški šuperin-
tendenta móže Ššerbam a Němžam naschich wožadom jenat
derje šlužicž. Němž ženje! Bohužel hiščeže wěž noweho ša-
riadowanja tať daloko dohotowana njeje, šo by šo pšchemjedla.

Bohužel ma to wutworjenje šerbškeje šuperinten-
dentury šwojich pšchecžiwnikow a šadžemkow, haj tať wullich,
— šnajmješčha po měnjenju někotrych tať wullich, — šo to
še šerbškeje šuperintendenturu ničto njebudže. Tu dyrbja šerb-
šzy duchowni, zyrkwine pšchodštejčerstwa naschich šerbško-
němškich wožadom, naschi Ššerbjo do žyła, wožebje tež šerbška
předařška konferenza a naschi šynodalojo i čzašom a še wšchěm
dorasom sa to wustupicž, šo šo wšchě nasche wožadny do jeneho
žyła šjednocza pod šuperintendentu, kotryž je Ššerb. Tať jenož
budže móžno, nabožne nadawki, zyrkwine, wožadne prasčjenja
naschich šerbško-němškich wožadom špěchowacž. Tole šadanie
njeje jenož jene šadanie nabožiny a zyrkwje dla, hačž runje je
tole tola hižo rošrišaze, ale tež jene šadanie nascheho čzaša do
žyła, kotryž je šebi mjeno, „šdemokratiski“ abo moje dla tež
„šsozialistiški“ dať. Ššerbam hiščeže ženje ničto i tajkich wěžow
šamo wot šo do šlina padnylo njeje, duž je nad Ššerbami, šo
šebi tole wudobudu!

R rošpominanju.

Bohaty hatle šy, rošymišch-li šwoje šamoženje naložowacž.

Šjes modlitwy a čzišchiny čzi šadyn dženi, šadyn wječor nješauđž.

Šištowanje. Š. w Šl. sa 11. p. Šr. Šl. w Š. sa 12. p. Šr.

Šamolwity redak'or: šarať Wyracž w Šošacžizach.
Čzišččž a naklad: Ššmolerjež knižicžiččžerňa, šap. družštwu
i wobmj. ruť. w Budyšchijne.